Poslije samo pola godine koliko su u Beču, Pavlovići su

Pavlovići osvojili BEČ

S Beč, veljača

Snežana i Slavoljub Pavlović, bioenergetičari iz Beograda, već su šest mjeseci anovnici Beča pa je našim nagra-nima kojima je potrebna njihova moć teško pao odlazak poznatog oenergetičarskog para. Ali što se ože, uostalom, ni Beč nije na kraj ijeta...

– U početku nam nije bilo lako, r ipak je to za nas bila nova sredi-. Nikoga nismo poznavali, sve je ebalo praktički ispočetka. Teško bilo naći dobar stan koji bi zado-ljavao sve kriterije – da je u cen-u, da nije na katu zbog naših paci-nata, da je svijetao i zračan, a et da nije pretjerano skup. Imali no malo i sreće, pomogli su nam i di koje smo ovdje upoznali i kad no to sredili, sve ostalo bilo je nogo lakše. Prvih nekoliko mjese-bavili smo se uređenjem stana u jem i radimo, upisali djecu u ško-i vrtić, kupovali namještaj i dru-li se s našim najvjernijim pacijen-ma iz Jugoslavije koji nam od pr-g bečkog dana redovno dolaze – ića Slavoljub.

– Zapravo, možemo reći da smo relativno dobro snašli – dodaje ežana. – Zapravo, sve ovdje ovisi materijalnom stanju. Ako imaš ovaca, možeš što hoćeš. Važno je mo da se plati porez i onda je sve redu. Najveći nam je problem je-k. Ni Slavko ni ja ne govorimo jemački. Tražili smo i tajnika koji ujedno bio prevodilac, ali nekoga o bi bio upućen u naš posao, tko imao i malo medicinskog znanja, oji bi se ophodio prema pacijenti-a onako kako mi to tražimo. Kad um zatreba, zamolimo za pomoć eke naše ljude ovdje koji odlično ovore njemački i koji su nadasve ulturni i sve nekako štima.

Pavloviće je u Beču najviše oduevio odnos prema bioenergiji. O ioenergetičarima nitko ondje ne azmišlja kao o ljudima koji se ba-e nekakvom magijom i koji »pro-aju maglu« za prilično šilinga. I li-ečnici se legalno time bave, samo o oni u svojim ordinacijama glavnom imaju aparate kojima ostižu dobre efekte. Jedina je raz-ka što se ti liječnici u Austriji na-ivaju bioterapeuti, dok su Pavlovi-i bioenergetičari. I pacijenti slo-odno svom liječniku kažu da dlaze na bioenergetske tretmane. Iz to, postoje naučne studije koje se ave spomenutim područjem, na akultetu se studenti time bave kao ormalnim kolegijem.

Ozana uživa u rukama tate Snežane

– Neki dan smo bili na predavanju o meditaciji i još ponečemu koje je vodio ugledni njemački profesor. Nismo se nikome javljali. Došli smo samo da bismo čuli i vidjeli što ima nova jer nas sve zanima. Morali smo zbog djece otići prije kraja predavanja. Poslije nam je jedan čovjek pričao da je netko spomenuo prisutnima da smo i mi ondje i cijela se dvorana okrenula. Svi su nas htjeli vidjeti »uživo« jer su o nama mnogo čuli. I tom profesoru je bilo žao što se nismo sreli. Ostavio je posjetnicu i zamolio da mu se svakako javimo. Tako je to ovdje – ljude zanima to što mi radimo, zanimaju ih naši rezultati, zanima ih suradnja i dosad nismo imali neugodnih iskustava ni sa kime. Ni s

Lijeva ručica više nije nepokretna

postali najpoznatiji par bioenergetičara u tom gradu

liječnicima ni s pacijentima. Naši već znaju kako radimo, a Austrijanci se navikavaju. Čuju za nas od prijatelja, naših ljudi i zanimanje je veliko. Zovu, najavljuju se telefonom, neki su nas dosad i stotinu puta nazvali s molbom da ih primimo i razočarani su ako to ne može biti baš odmah. Jednostavno, imamo neki svoj ustaljeni ritam, određeni broj ljudi s kojima možemo raditi u jednom danu. Više od toga ne možemo. Osim toga, tu su i djeca za koju moramo odvojiti dio vremena jer smo ovdje sami.

Inače, i u Beč im stižu isti pacijenti. Oni kojima je bioenergija posljednja nada. Teški pacijenti oboljeli od najrazličitijih tumora i karcinoma, kad se već pojave metastaze i kad su im ne dani, već i sati odbrojani. Zapravo, ljude koji dolaze k njima Pavlovići i ne moraju pitati od čega boluju.

– Neki dan bila nam je ovdje jedna starija Austrijanka s karcinomom. Uza sve svoje jade ta je žena imala i psihogene probleme. Njena prijateljica kaže da se tri godine nije nasmijala – priča Slavko. – Posvema se povukla u sebe. Poslije dvije terapije prvi put se nasmijala, poslije četiri postala je vedra osoba, puna optimizma. Nekome to možda ništa ne znači, ali za nas je to bio odličan početak. U toj se ženi dogodila posvemašnja unutarnja promjena, a uz to se i tumor počeo smekšavati. Gospoda Friedl mora još dolaziti k nama i uvjereni smo da ćemo nakraju zajedno uspjeti.

Našim ljudima koji dolaze u Beč najveći je problem smještaj. Hoteli, pa i oni najobičniji, vrlo su skupi, a ljudima koji su bolesni treba svaki dinar. Isprva su uglavnom odsjedali u obližnjem hotelu, ali Pavlovići su poslije pronašli udoban i relativno jeftin smještaj u obližnjoj gostionici kod gospode Vlaste, Zagrepčanke koja drži i pansion. Pacijenti koji uredno dolaze već se poznaju, organiziraju tretmane u isto vrijeme i raduju se dolasku u Beč. Takvi su i **Manfredo** i **Ozana** iz Rijeke i Pule.

– Mi više ništa i ne moramo dogovarati. Ozana sama nazove tetu Snežanu, pita kad će doći Manfredo

Nastavak na 26. stranici

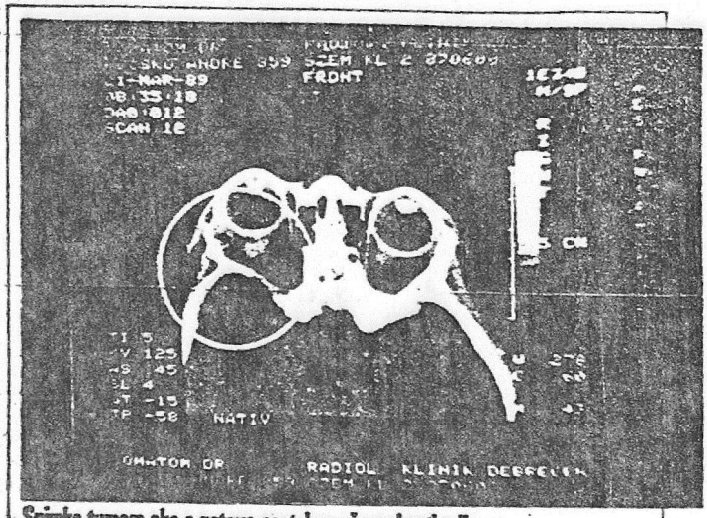

Snimka tumora oka s gotovo nestalom očnom kosti prije...

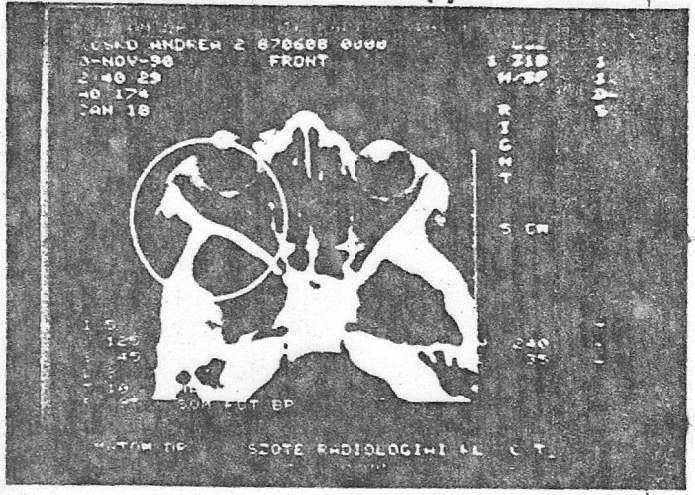

...i poslije tretmana kod Pavlovića

Pavloviće je u Beču najviše oduševio odnos prema bioenergiji, jer o onima koji se time bave nitko ne razmišlja kao »prodavačima magle«. Štoviše, nemalo je i liječnika-bioenergetičara. Kada su Pavlovići jednom došli na neko predavanje o toj temi iz puke radoznalosti, cijela dvorana se okrenula da ih vidi kada je netko spomenuo da su tu

Piše Diana Šetka *Snimio Predrag Momčilović*